СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 188. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 2-го ЖОВТНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, OCTOBER 2, 1986 No. 188. VOL. XCIII.

КА С. СУЛИК ГОСТИВ РЕФЕКТА КОНҐРЕҐАЦІЇ ДЛЯ СХІДНІХ ЦЕРКОВ

Філядельфія. — Кардинал Д .Сімон Люрдусамі, префект Конгрегації для Східних Церков, номінований на це високе становище в жовтні 1985 року, як наслідник кардинала Рубіна, що попередньо займав це становище, приїхав до ЗСА, щоб відбути офіційну візиту Східних Католицьких Церков в Америці.

В днях 22-го і 23-го вересня ц.р. він зложив офіційну візиту Митрополитові Сте фанові Суликові та відвідав українські католицькі установи у Філядельфії.

У вівторок, 23-го вересня в приміщенні Митрополичого ординаріяту була офіційна зустріч гостя зі священиками. Під час прийняття в честь Кардинала, в якому взяв участь також Владика Василь Лостен, Митрополит Сулик виголосив привіт.

У цьому привіті Владика Сулик заторкнув теми УК-Церкви у вільному світі, Церкву в катакомбах в Україні, як теж справу українців-католиків в Польщі, про відновлення Перемиської епархії та назначення владики для українців, про надходячий ювілей Тисячоліття Християнства в Україні та про намагання Москви присвоїти собі цей ювілей, про затвердження Ватиканом Патріярхату.

Закінчив Владика Сулик своє слово-привіт ще раз особистим проханням про братів-католиків в Польщі, зазначуючи, що він сам походить з Перемиської епархії.

Менор Джуніор Коледж влаштовує фестиваль

Христина Хомин-Їжак із Ворміністеру, куратор музею Студійного Осередку Української Культури при Менор Джуніор Коледжі із мистцем Франком „Висо" Височанським із Бакели, Па., одним із учасників фестивалю.

Дженкінтавн, Па. — У неділю, 5-го жовтня ц.р., тут відбудеться Український Фестиваль, що його влаштовує Менор Джуніор Коледжу на своїй посілості, при Факс Чейс ровд і Форрест авеню. Фестиваль триватиме від 12 год. полудня до 7-ої год. вечора. Вступ на фестиваль — 3 дол. для дорослих і 1 дол. для дітей. Паркування авт — безкоштовне.

За докладнішими інформаціями слід телефонувати на число (215) 885-2360, екст. 64 або 66.

Відбудеться З'їзд Українських Філателістів

Союзівка. — Тут відбудеться в суботу і неділю, 1-го і 2-го листопада ц.р. річний з'їзд Союзу Українських Філателістів і Нумізматиків, якими ця організація відзначить 125-річчя смерти Тараса Шевченка. З цієї нагоди будуть випущені коверт, поштівка і пропам'ятна марка, що їх американський поштовий уряд заосмотрить окремою печаткою з цієї нагоди. СУФІН підготовляє також виставку для всіх збирачів марок з окремим українським відділом.

В програмі зборів — зміна статуту, панель на тему філателії і нумізматики, дискусія про чергові збори, які відбудуться у Відні, Австрія, в 1987 році і тиха ліцитація.

В суботу увечорі, 1-го листопада, відбудеться бенкет, на якому головним промовцем буде д-р Іван Флис, головний предсідник УНСоюзу. В часі бенкету буде вручена окрема нагорода ім. Юліяна Максимчука для тих, що найбільше причинилися для української філателії та нумізматики, як також нагорода „Золотого Тризуба" за поширення українського філателістичного матеріялу у вільному світі.

Проспекти і форми зголошення на виставку „Україн пекс 86" можна отримати у П. Співака, 58 Burssstone Road, New York Mills, N.Y. 13417.

Учасники з'їзду повинні якнайскорше зголошуватися до управи Союзівки телефонічно або письменно, зазначуючи, що приїжджають на „Українпекс 86", що уповажнює їх до знижених цін за перебування у цих двох днях листопада.

МАСКАРАДА В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. (О. Юрчук). — Заходом Кружка Матерей тут при українській католицькій школі св. Івана Хрестителя відбудеться дитяча маскарада і забава в неділю, 19-го жовтня ц.р., о год. 3-ій по полудні в шкільній гімнастичній залі при 762 Сендфорд авеню. В програмі маскаради заплановано інсценізацію казки, гри з нагородами, забави, парада в строях, буфет. Вступ: 3 дол. для дорослих; 2 дол. для дітей.

МИСТЕЦЬКІ ВЕЧОРИ МАРИНЦІВ

Ютика, Н. Й. — Заходами 57-го Відділу СУА в Ютиці і 99-го Відділу СУА у Вотервліті відбудуться мистецькі вечори п.н. „Там і тут" у виконанні мистців з України Анни і Зиновія Маринців. Перший вечір відбудеться в суботу, 11-го жовтня ц.р., о год. 7-ій вечора в залі української авдиторії при 6 Коттедж Плейс в Ютиці. Другий вечір відбудеться в неділю, 12-го жовтня ц.р., о год. 4-ій по полудні в Українському Горожанському Клюбі в Вотервліті.

А. Щаранський говорив про українців в Бельгії

Брюссель, Бельгія (УЦІС). — На запрошення жидівських організацій Бельгії відомий жидівський дисидент Анатоль (Натан) Щаранський побував у Брюсселі, де в понеділок увечері 15-го вересня ц.р. в приміщеннях Соціологічного інституту Брюссельського університету відбув публічну зустріч, а наступного дня його прийняв на авдієнції бельгійський король Бодуен і окремо міністер закордонних справ Лео Тіндеманс.

Після оваційного привітання, яке йому справили присутні понад 300 осіб, переважно жиди, недавній в'язень совєтських концтаборів розповів про своє визволення, яке він завдячує головно своїй дружині Авіталь при загальній підтримці жидівського загалу.

Перед своїм прибуттям до Брюсселю, А. Щаранський склав візиту президентові Франції Франсуа Міттеранові та прем'єр-міністрові Жакові Шіракові, дякуючи їм за підтримку акції його дружини, що довело до його випущення на Захід.

Нав'язуючи до терористичних актів на терені Франції, він окреслив совєтський режим, як терористичний, бо громадяни СССР є під постійним терором, не маючи змоги себе захистити. Тому потрібно вести боротьбу проти всіх видів терору без уваги на те, хто ним послуговується. Він заохочував жидів до постійної акції в користь переслідуваних жидів у СССР, т. зв. „рефюзників", а їх є сотні тисяч. Факт, що вони заявились за виїздом з СССР до Ізраїля вони стали предметом переслідування і терору і є позбавлені праці.

Питання, які посипались після короткої інформації А. Щаранського, відносилися до жидівських справ і долі жидів в СССР, при чому було відмічено поставу Андрея Сахарова і Ю. Орлова.

Несподіванкою і зміною тематики було питання поставлене єдиним українським учасником тієї зустрічі мґром Омеляном Ковалем, який порушив комплекс жидівсько-українських стосунків. Заки було поставлене питання, мґр О. Коваль представив себе, як українець і колишній політичний в'язень німецьких концтаборів та привітав недавнього в'язня совєтського ҐУЛаґу і хороброго борця за людські права в СССР.

На загальне здивування, А. Щаранський промовив українською мовою, кажучи: „Добрий вечір, я народжений в Україні і ми можемо вести розмову по-українськи". Мґр О. Коваль висловив радість з приводу цієї несподіваної приємної заяви , але продовжував своє слово французькою мовою, щоб дати змогу всім присутнім брати участь у цій дискусії.

Питання було поставлене на основі ствердження, що жиди в СССР були упривілейовані зразу після жовтневої революції аж до часу, коли Сталін при кінці свого панування відновив старий російський антисемітизм. Нормально це явище повинно було б викликати серед жидів антирусизм. Однак антирусизму не помічається, а натомість останніми часами помітний серед деяких жидівських кіл сильний антиукраїнізм. Шукання серед українців воєнних

(Закінчення на стор. 3)

В Дітройті спільно вшанували пам'ять жертв Другої світової війни

Дітройт (Р.Л.). — Зустріч представників української, польської і жидівської громад, щоб пом'янути невинні жертви диких імперіялізмів, відбулась в середу увечорі, 3-го вересня ц.р., в приміщенні жидівського громадського центру в Блумфілді біля Дітройту.

Цього дня у високотиражевому мишіґенському щоденнику „Дітройт Фрі Прес" появилась редакційна стаття, копію якої було доручено всім учасникам зустрічі і яка представила провідну ідею зустрічі так:

„Сьогодні представники трьох народів, які пропорційно до свого числа понесли найвищі втрати населення під час Другої світової війни, стрінуться, щоб подати собі руки та припинити взаємні обвинувачення. Ці народи, які протягом століть жили так близько і рівночасно були так гостро розділені браком порозуміння і історичними кривдами, тут, у Новому Світі, подають собі руку як вияв звичайної людської солідарности".

Предсідником зустрічі був ректор колегії св. Марії о. Л. Хробот. Привіт і молитву виголосив основник і директор Пропам'ятного центру голокосту д-р К. Г. Розенцвайг. В обрядовому запаленні свічок українську громаду заступила княжна цього року Х. Коваленко. Коротку промову виголосив д-р Дж. Мейс. На закінчення першої частини зустрічі, благословення уділив о. Вернард Панчук, ігумен ЧСВВ.

Після цього присутні були запрошені відвідати Центр голокосту, щоб хоч загально його оглянути.

Пропам'ятний музей приміщений у підвалі, де нема вікон, а електричне освітлення зосереджене на експонатах. Тому відвідувачів від входу огортає сумерк, який мабуть має символічно вказати, що тут йдеться про темні і злочинні історичні події. Музейні провідники, писані та звукові пояснення, фільми, знімки, образи та відображення вигляду і перебування в кацетах, разом із зразками правдивого колючого дроту, дає глядачам можливість зрозуміти і відчути безмірне горе та фізичні і душевні муки призначених на смерть в'язнів, де без огляду на вік чи стать, без огляду на невинність дітей, жінок і старців, нікому не було пощади.

Історію голокосту музей розпочинає розглядом економічних і політичних відносин в Німеччині в 1930-их роках. Тягар сплачування репарацій після програної Першої світової війни, як також загально-світова економічна криза тих років, довела Німеччину до цілковитого господарського занепаду. Серед таких обставин заяви Гітлера, що він не тільки усуне кризу, але також запевнить Німеччині провідно-панівну ролю в Европі, знаходили багато прихильних слухачів.

Гітлер уважав жидів спричинниками господарської руїни і головною перешкодою до здійснення своїх замірів. Тому переслідування жидів почалось від бойкоту їхніх підприємств, заборони і палення книжок жидівських авторів і т.п., а в воєнні роки перейшло в спробу їхнього цілковитого знищення.

В музеї є кілька згадок і про українців, наприклад: про поліцію зложену з українців, яка виконувала німецькі накази. Треба пам'ятати, що тоді була теж поліція зложена з жидів, яка також виконувала накази.

Після оглядин музею господарі зустрічі запросили учасників знов до залі, щоб обмінятись думками про голокост. Це вже була п'ята щорічна вереснева зустріч і на їхній підставі можна виразно описати становища учасників зустрічей в справі голокосту.

Жиди наголошують „пам'ятай-захор" про всі кривди, пам'ятай про голокост, але не забувай теж про добрі діла. Так і протягом цієї

(Закінчення на стор. 3)

ДАНІЛОВА „ВИКИНУЛИ", ЗАХАРОВА ЗВІЛЬНИЛИ

Вашінгтон. — У вівторок 30-го вересня, о год. 4:45 по полудні на вашінгтонському летовищі ім. Даллеса приземлився літак компанії Пан-Амерікен, на покладі якого були американський репортер Ніколас Данілов і його жінка Рут.

В той же день співробітник совєтської місії при ООН Ґеннадій Захаров, якого обвинуватили в шпигунстві, дістав дозвіл залишити З'єднані Стейти Америки в обмін на згоду совєтських властей відпустити на Захід відомого совєтського правозахисника Юрія Орлова і його дружину.

Совєтське пресове агентство ТАСС повідомило про від'їзд Г. Захарова із ЗСА. „В погодженні з американською стороною, — сказано в короткій заяві ТАСС, — совєтський співробітник секретаріяту ООН Ґеннадій Захаров, який був затриманий в ЗСА, звільнений і повертається на батьківщину". За цією заявою було передано повідомлення про „висилку" Н. Данілова. За повідомленням ТАСС, Данілов, який „був затриманий совєтськими компетентними органами за недозволену діяльність, 29-го вересня був видворений з СССР".

Виступаючи на пресовій конференції в Білому Домі, державний секретар Джордж Шулц заявив, що в результаті переговорів, які мали місце протягом останніх днів, Москва погодилася зменшити кількість своїх дипломатів у Ню Йорку, як цього вимагала американська сторона. „Нам уже до крайности надоїла ситуація, при якій одна сторона використовує свою місію при ООН як базу для шпигунства проти ЗСА", — заявив Дж. Шулц.

Одночасно було повідомлено, що зі Совєтського Союзу зможуть виїхати при близно 7-го жовтня і прибути в ЗСА відомий правозахисник Юрій Орлов і його жінка. 61-річний фізик Ю. Орлов є засновником московської Гельсінкської групи. Ще в 1956 році він виступив на партійних зборах з закликом до демократизації совєтського суспільства. За цей вчинок його виключили з КПСС і звільнили з Інституту теоретичної і експериментальної фізики. Не маючи можливости продовжувати наукову діяльність у Москві, Орлов виїхав до Вірменії і незабаром був вибраний членом-кореспондентом Вірменської Академії Наук.

В 1972 році він виступив з протестом проти переслідувань академіка Андрея Сахарова, і вступив у московське відділення Міжнародної амнестії. В травні 1976 року Орлов заснував московську групу нагляду за виконанням Гельсінкських угод, разом з Анатолієм Щаранським, Людмилою Алєксєєвою, Лідією Вороніною і Алєксандром Ґінзбурґом. 10-го лютого 1977 року його заарештували, а за рік і три місяці засудили на сім років ув'язнення і п'ять років заслання, яке він відбуває тепер у Сибірі.

У СВІТІ

ГАЗЕТА „ІЗВЄСТІЯ", орган Верховної Ради СССР повідомила, що в Чорнобилі почав працювати перший реактор з усіх чотирьох. Другий реактор розпічне працю 1-го листопада, а третій все ще перевіряють спеціялісти. Крім того біля третього реактора є ще забагато нуклеарної радіції, небезпечної для робітників. Четвертий реактор, який „поховали" під багатьма тоннами цементу, продукував свого часу 29 більйонів кіловатів електричної енергії на рік, або більше як два більйони кіловатів на місяць. Перший реактор, згідно з інформацією в совєтській газеті, працює на мінімальній потужності, тобто продукуватиме значно менше алектроенергії.

НАПЕРЕДОДНІ ПРИЇЗДУ до Амстердаму Анатолія Щаранського, який тепер подорожує по Европі і його відвідин будинку Анни Франк, невідомий злочинець повідомив телефоном поліцію, що в будинку знаходиться бомба. Очевидно, поліційні чинники зарядили поспішну евакуацію цього й сусідніх будинків, але викликаний спеціяльний відділ поліції знайшов в будинку А. Франк, який тепер є своєрідним музеєм Голокосту, тільки відкурювач вкинений у смітник. Речник поліції заявив пізніше кореспондентам, що поліція не отримала жадних погроз у зв'язку з приїздом Щаранаського до Амстердаму.

НЕВІДОМИЙ ТЕРОРИСТ застрелив на вулиці в Бейруті високого старшину ливанської армії, льояльної до президента Аміна Гемаєля, полковника Калілія Канаана, маронітського католика, який командував п'ятою армійською бриґадою. Це вбивство, очевидно, збільшило напруження між мусулманами-шіїтами і християнською частиною населення Ливану і тому політичні та військові спостерігачі припускають, що міжфракційна війна знову розгориться повною силою. Її підсилюватимуть з одного боку Сирія й інші арабські країни, а з другого Ізраїль, який воліє, щоб антиізраїльські фракції воювали між собою, замість нападати спільно на прикордонні поселення Ізраїля.

СПЕЦІЯЛЬНА КОМІСІЯ, ЯКУ покликав був до життя секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер ствердила, на підставі перегляненої документації з В'єтнаму, що у цій комуністичній країні все ще перебувають живі американці, колишні вояки американської армії, яка воювала проти комуністичних партизанів і регулярної північно-в'єтнамської армії у довгій кривавій війні. Члени комісії продовжують свою працю, про яку пізніше звітуватиме перед конґресовою комісією К. Вайнберґер, який домагається, що Уряд формально зажадав вияснення цієї справи від в'єтнамських офіційних чинників.

ТЕРОРИСТИ ПОГРОЗИЛИ французам, що вони виконають атентати на президента Франції Франсуа Міттерана і прем'єр-міністра Жака Шірака, якщо Франція категорично відмовлятиметься від звільнення трьох терористів ливанців, засуджених на доживотню тюрму в Парижі. Погрозу підписали „Антиімперіялістична міжнародна бриґада", яка взяла також на себе повну відповідальність за вбивство полковника Крістіяна Ґотієррі, французького військового аташе в Бейруті 18-го вересня цього року.

АРХИЄПИСКОП ДЕЗМОНД ТУТУ з Південно-Африканської Республіки заявив, що історія засудить президента З'єднаних Стейтів Америки Рональда Регена за його спротив поширити економічні санкції проти ПАР, а згляду уряду білої меншости, який продовжує вести расову політику апартеїду в Південній Африці. Туту заявив кореспондентам у своїй резиденції в Кейп Тавні, що накладаючи вето проти поширення санкцій, Р. Реген ясно і недвозначно показав світові на які моральні позиції він спирається.

Р. РЕҐЕН І М. ҐОРБАЧОВ ЗУСТРІНУТЬСЯ В НАСТУПНОМУ ТИЖНІ

Вашінгтон. — Офіційні особи Уряду ЗСА і Совєтського Союзу повідомили рівночасно, що в наступному тижні, тобто 11-го і 12-го жовтня ц.р., президент Роналд Реґен і генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Ґорбачов зустрінуться в Ісляндії. Місцевість і час запропонував в листі до Президента ЗСА совєтський лідер ще минулого тижня, але Адміністрація не проголошувала цієї справи поки ще не була полагоджена справа американського журналіста, кореспондента журналу „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт" Ніколаса Данілова і совєтського шпигуна Ґеннадія Захарова та велися переговори в тій справі між державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом і міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе в Ню Йорку.

Очевидно, дводенну зустріч у Вашінгтоні і в Москві вважають тільки вступними розмовами між Р. Реґеном і М. Ґорбачовим перед запляннованою довшою вершинною конференцією, яка, правдоподібно, відбудеться у другій половині листопада ц.р., в З'єднаних Стейтах Америки, тобто вже по виборах, яким Адміністрація Р. Реґена присвячує чимало уваги з огляду на те, щоб не втратити балянсу в Сенаті і здобути декілька місць в Палаті Репрезентантів. У виборчій кампанії, допомагаючи республіканським кандидатам, бере також сам президент Р. Реґен.

Передумовою зустрічі, яку деякі політичні аналітики вважають непотрібною і яка, мовляв, підриває престиж Президента Америки, була справа позитивної розв'язки проблеми Н. Данілова і Г. Захарова тому цій справі було присвячено максимальну увагу, — кажуть політичні спостерігачі. І хоч речники Адміністрації намагаються запевнити громадян Америки і політичний світ, що справу Данілова не треба пов'язувати зі справою Захарова, бо за Захарова ЗСА добилися ще звільнення з ув'язнення видатного дисидента Юрія Орлова і його дружини, також дисидентки Ірини Л. Валітової, то в політичних колах все одно панує переконання, що Уряд ЗСА пішов на далекі і престижево коштовні поступки для Совєтського Союзу, який добився виміни шпигуна за невинну особу, яку агенти КҐБ арештували тільки для того, щоб встановити претекст для виміни Данілова за Захарова.

Лист від М. Ґорбачова для Р. Реґена вручив міністер закордонних справ СССР Е. Шеварднадзе ще 19-го вересня, як тільки приїхав до Вашінгтону на переговори. Ніхто не знає змісту листа і тому Адміністрації легко тепер заперечувати, що зустріч в Ісляндії між Р. Реґеном і М. Ґорбачовим не була частиною передумови для виміни Данілова за Захарова. Чи так було? Може пізніше виявиться правда, але політичні аналітики, між ними Джордж Вилл, коментатор Е-Бі-Сі заявили, що престиж Р. Реґена починає спадати в очах політичних лідерів світу, бо він і його Уряд дали себе втягнути у дуже другорядні справи, негідні становища Президента.

Може так, а може ні, кажуть ліберальні політичні аналітики, якщо дивитися на цю справу з пункту започаткованої співпраці ЗСА з СССР, можливости повернення Америки на шляхи політики детанту тощо. Зустріч в Ісляндії не була частиною домовлености, — підкреслено заявив Леррі Спікс, офіційна особа Білого Дому. Але він погодився з думкою, що така зустріч не відбулася б без полагодження інших справ, про які вже була мова.

Темою розмов між Р. Реґеном і М. Ґорбачовим мали б бути справи контролі збросння, реґіональні конфлікти, права людини і об'єм американсько-совєтської співпраці.

В АМЕРИЦІ

НЕГРИТЯНСЬКИЙ ПАСТОР Джессі Джексон прибув в амбасаду Японії у Вашінгтоні разом з представниками негритянських, пуерторіканських та інших організацій, які об'єднують крайові меншини, і зложив протест у зв'язку з виступом прем'єр-міністра Ясуґіро Накасоне, який сказав, що присутність в ЗСА негритянського, пуерторіканського та мехіканського населення знижує середній освітній рівень американців. Я. Накасоне роз'яснив свою думку: „Я мав на увазі, що З'єднані Стейти досягли великих успіхів, однак деяких речей американцям досягнути не вдалося, тому що в них багато різних національностей. В Японії все це легше, тому що в нас однорідне суспільство. Я не мав наміру займатися расовою дискримінацією або очорнювати інші країни". Таке роз'яснення задовольнило Уряд ЗСА, про що сказав репортерам речник Державного департаменту Чарлз Редман. Однак пастора Дж. Джексона це роз'яснення не задовольнило і він вручив японському амбасадорові ноту протесту.

АМЕРИКАНСЬКА АДМІНІСТРЦІЯ оголосила, що прийнято рішення видати в'їзні візи чотирьом совєтським вченим, які повинні прибути до З'єднаних Стейтів Америки з метою вивчення справи про встановлення сейсмографів для слідкування за підземними нуклеарними вибухами. Вашінгтон погодився видати совєтській делегації в'їзні візи на двох умовах. Поперше, її члени повинні прибути до ЗСА як офіційні гості американського Уряду, а не приватної організації Рада захисту природних ресурсів. Ця вимога американських властей пояснюється тим, що вони розглядають совєтських вчених не як приватних осіб, а як державних службовців. Подруге, совєтські вчені повинні прийняти запрошення ЗСА провести виміри під час американського нуклеарного випробування в стейті Невада. Досі Москва відмовлялася прислати своїх спеціялістів на американські випробування на тій підставі, що їх присутність „узаконить" нуклеарні вибухи, на які СССР оголосив торік односторонній мораторіюм.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН виступив у Кензас Ситі, Мізурі, і підтримав губернатора стейту Кристофера Бонда, який веде передвиборчу боротьбу за місце в Сенаті. Потім Президент прибув у Су Фолс, Південна Дакота, щоб підтримати сенатора Джеймса Абднора, який відстоює своє місце у вищій палаті Конгресу. Мізурі і Південна Дакота — це сільськогосподарські стейти. Їх, в числі інших, заторкнула криза збуту продукції. Тому Р. Реґен у своїх виступах не міг не згадати про економічні труднощі, що їх переживають фармери. В Кензас Ситі Президент звернув увагу учасників зустрічі на ту обставину, що його Адміністрація надала фармерам більшу фінансову підтримку, ніж п'ять попередніх адміністрацій, разом взятих. „Але гроші ще не вирішують всіх проблем", — сказав Президент. Р. Реґен заявив, що його Адміністрація і далі буде допомагати фармерам. Під час виступу в Кензас Ситі Президент повідомив присутніх про звільнення репортера Ніколаса Данілова.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

А зерно в калюжах

Київська газета „Радянська Україна" у числі з 10-го серпня ц.р., помістила багатомовну нотатку про цьогорічні жнива в Україні під заголовком „Зерно в калюжах".

„У Тиврівському районі, — пише газета, — більшість господарств відрапортували про завершення збирання хлібів. Як же приймають врожай? Гніванське хлібоприймальне підприємство, яке очолює А. Ярославський, вважається одним з кращих в області. А ось про територію не подбали — асфальт місцями розбитий, у вибоїнах, обабіч в'їздів на склади розсипане зерно. Після недавнього дощу воно намокло і проростає. Екран кількісно-якісних показників продажу зерна колгоспами не заповнений. Поруч майорить прапор на честь кращих здавачів хліба, але хто цей кращий — невідомо... В останні дні інтенсивність здавання зерна підупала. І возять його переважно вологим, погано очищеним. Не дбають про високу якість зерна і в колгоспах імені Дзержинського, „Україна", імені Фрунзе, імені Карла Маркса, „Большовик", ім. Петровського".

В тоні картання відповідальних керівників за збір і доставу зерна написана ціла статтейка в „Радянській Україні", а для того, щоб вона мала урядову силу, крім фахового кореспондента Л. Пастушенка її підписали ще інші три особи з „рейдової бригади" газети. Під обстріл газети, що, очевидно, означає донощицтво до вищих партійних і урядових органів, попали, крім вже згаданого А. Ярославського, ще М. Поліщук, який заявив кореспондентові, що „хліб у нас не поганий, але немає де зберігати його"; В. Іскра, голова колгоспу імені Свердлова, що на Вінниччині, який, мовляв, толерує калюжі при в'їзді на тік, „закидані пшеницею ніби піском". Купи ячменю звалено під огорожею, і він „потік" у буряни. А в центрі цілий бурт пшениці (тонн із десять!) взявся плісНявою. Замість того, щоб рятувати зерно, вручили школярам віники і „веліли замітати сліди безгосподарності".

„Висланники" газети при тому роблять формальний донос на поодиноких осіб за недбалу працю і „байдуже спостерігання". Газета пише: „Шофер О. Чорний (номер машини 33-75 ВИУ), намотавши на заліплені болотом колеса чи не по пуду пшениці, возив хліб з комори до зерночисного пункту. Чимало пшениці розкидано перед током, однак це не бентежить його завідуючу Н. Дем'янчук".

Із статтейки в „Радянській Україні" можна також довідатись, що в цьому році з великим трудом проходили жнива в Україні, мовляв, „через атмосферичні зміни", але коли ближче приглянутись і прочитати статтю повністю, то довідаєтесь, що колгоспники недбало ставляться до рабської, до речі, мало оплачуваної праці.

М. Бараболяк

Совєтська пропаганда використовує чорнобильську трагедію

II.

— „Неприємно писати про такі речі, але конечно, коли йдеться про правду. Не можна сумніватись у геройстві тих, що боролись з горіючим реактором. Але це кличе про помсту до неба, і це ганьба, слати людей на виконання даремного завдання і самовбивство. Всі пожежники з цілої України не зуміли б погасити 1,800 тонн маси графітового модератора, підсичуваного променюванням уранових внутрішностей. Вода й хемікалії, які використано для гашення, тільки погіршили ситуацію, перемінюючись у радіоактивні хмаринки. А нещасні пожежники, поприліплювані до розтопленого асфальту, як мухи до меду, вмираючи, тільки прибільшували число жертв. Повторилось геройство людських жертв, яких Сталін гнав без милосердя під німецькі танки. Втрати в людях не рахуються в державі, де життя людини не має вартости. Цілу катастрофу збулося б у цілому замовчанням, коли б не відлуння за кордоном".

На жаль, той Захід, (а головно Німеччина) як би не бачив забріханости совєтської пропаганди у зв'язку з чорнобильською катастрофою (зразу — катастрофи не було, відтак — була маленька, але її Захід „роздув", врешті — була досить велика, але народ виявив надзвичайне геройство у поборюванні її). Німеччиною оволодів жах. Події в Чорнобилі посилили ряди пацифістів, зелених і червоних соціялістів. Зріс антиамериканізм. Автор пише: „Чорнобильська трагедія збільшила в Німеччині повний страху респект перед совєтами, а головно збільшила протиамериканські настрої. Можна сказати без перебільшення, що для післягітлерівської Західньої Німеччини американці стали тим, чим були жиди для Гітлера — шкідливим ворожим елементом, якого треба б для святого спокою як найскорше позбутись. Про ніщо інше не мріють „зелені", пацифісти, і ціла т.зв. „альтернатива", до якої приєднується тепер і соціял-демократи... Коли перед телевізійною промовою Ґорбачова дехто мав претенсії до совєтів за фальшиві інформації про Чорнобиль, то після того в повідомленнях преси повно вісток про те, як то по-геройськи совєтські громадяни боролись із аварією, та що властиво у всьому винуваті американці, які не бажають роззброєння і видумують мілітаризацію космосу (SD I)..."

Нема одного видання тижневика „Дер Шпіґель", — пише автор, — де не було б хоч одної протиамериканської статті. Множаться в Німеччині протиамериканські демонстрації. Немає демонстрацій проти совєтської політики в Афганістані. Совєти намагаються вбити клин між ЗСА й Европою і це їм вдається. Пропаганда йде, щоб забрати американські військові з'єднання з Німеччини. „Чорнобильська катастрофа, як побільшуюче скло, виявила збірне безумство німців. Тільки вислів „збірне самогубне задурманення" може віддзеркалити те, що діється нині в Західній Німеччині... В перших днях після чорнобильської катастрофи здавалось, що технічна й інформаційна компромітація совєтів їм дуже пошкодить і послабить їх політично. Тим часом німці в бурі гістеричного страху стали шукати винуватців не там, де вони є, а у себе. Крик, викликаний страхом засобів масової інформації, не був проявом антисовєтизму. Де б там німці наважились на якісь протисовєтські виступи... В Німеччині майже не вільно сказати звідки йде загроза для Европи. Найбільша загроза в тому, що „зелені" і „червоні" добудуть, мабуть, у найближчих виборах більшість, уряди Коля і пані Тачер упадуть, і соціял-демократи і лейбористи матимуть нарешті нагоду прогнати американців із Европи, здементувати нуклеарні електрівні, та свобідно піддержувати кредитами величну Імперію Зла. Правда, про українську катастрофу забудеться в атмосфері повної забріханости. Велетенська більшість трупів зникне, вибраній кількости з них поставиться пам'ятник жертвенности й геройства. Проф. Ґейл, спеціяліст від перещеплювання мозкової субстанції, бачив яких 300 хворих в наслідок радіяції. Москалі його скоро позбулись, бо не могли замурувати йому уст, а на конференції він попередив, що буде ще принаймні 100,000 важких поражень".

Автор далі пише: „Кремль знає досконало, що він безпечний, і що Европа лежить перед ним безпомічна, залякана нуклеарною загрозою Европа вже давно підкорена Совєтським Союзом. Але совєтам того не досить. Вони хочуть дальших капітуляцій, дальшого пониження. Росія не може пробачити Европі, що вона багатіша і щасливіша від неї. Вони далі будуть будувати нуклеарні реактори, ще могутніші і небезпечніші, щоб підсовєтські люди мали нагоду для геройства і по-геройськи вмирати, а европейці мали оказію бити поклони на порогах Імперії".

На думку польського автора, московська пропаганда зуміла отже, дуже зручно використати чорнобильську трагедію для дальшого ламання психічної відпорности европейців, а головно німців, на загрозу зі Сходу, та щоб долити більше оливи до вогню нехіті до ЗСА і їх політики. Ми то добре тямимо, бо і сліпий бачить як дуже недолуга ця американська зовнішня політика. Її імпровізується від виборів до виборів, нема в ній ні крихти послідовности. Найважливіше завдання тої політики приподобатись перед наступними виборами певній групі виборців, яка, контролюючи американську економіку, має чи не вирішальний вплив на вислід виборів. А „виграти" у виборах стало самоціллю незалежно від того, як на тому постраждає країна.

Іван Дурбак

Наш реґіональний рух

У зв'язку з недалекою черговою реґіональною конференцією, що відбудеться заходом Комісії Реґіональних Дослідів і Публікації НТШ у Ню Йорку, в домівці НТШ, 63 4-та вулиця у суботу 11-го жовтня ц.р., варт зробити огляд нашого реґіонального руху в 1986 році.

Від 1961 року відбуваються річні реґіональні конференції в Ню Йорку, що підводять підсумки праці наших реґіональних комітетів, переводять огляд реґіональних з'їздів і виданих реґіональних збірників, намічують і устійнюють напрямні праці на найближчий рік і на майбутнє.

Цього року відбулося п'ять реґіональних з'їздів, заплянованo ще три. Перші відбули з'їзд колишні жителі Зборівщини в Торонто у днях 17-го і 18-го травня. Це було рівночасно „свято уродин" пропам'ятної книги „Наш Рідний Край Зборівщина". Зредагував її сл.п. ред. Богдан Гошовський, що не дожив до того щасливого часу, щоб побачити вислід своєї наполегливої праці. Зміст цього збірника вартісний і багатий, цікавий не тільки для зборівщан, але і всіх українців.

Українське Світове Об'єднання Гуцулів (УСОГ) відбуло свій традиційний храм св. Юрія на Верховині у Ґлен Спею, Н.Й. 24-го і 25-го травня з гарною мистецькою програмою. Д-р Мирослав Небелюк, редактор журналу „Гуцульщина" в Торонто, виголосив цікаву доповідь „Свідки сивої давнини" про нашу чарівну Гуцульщину, про наш святий обов'язок зберігати надбання, скарби Гуцульщини. В мистецькій частині виступав ансамбль бандуристів „Гомін Степів" з Ню Йорку, танцювальний ансамбль „Черемош" з Філядельфії, М. Бельмеґа проспівав в'язанку гуцульських пісень.

Другий з'їзд надбужанців (Сокальщини, Белзчини, Радехівщини, Кам'янеччини, Холмщини й Підляшшя) відбувся 24-25 травня на Союзівці. Під час з'їзду була виставка сорочок із Сокальщини Ірини Кашубинської, висвітлювано прозірки, в мистецькій програмі виступала оперна співачка Марта-Кокольська-Мусійчук. Появився І том збірника „Надбужанщина" за редакцією мґра М. Мартинюка, при співпраці літературної редакторки мґр Надії Хмарі-Олійник та її чоловіка, відомого редактора Р. Олійника-Рахманного. II том має появитися в 1988 році.

Дев'ятий з'їзд дрогобичан відбувся на Союзівці 21-го і 22-го червня з багатою програмою. Він був присвячений великому синові Дрогобицької Землі — Іванові Франкові, з нагоди 130-тих роковин народження і 70-их роковин смерти. Великого Каменяра вшановано концертом з участю багатьох мистців, з доповіддю інж. К. Ґоздави-Дидинського. Була теж мистецька виставка Ярослави Стеців з її доповіддю. Появився III том „Дрогобиччини — Землі Івана Франка", за редакцією А. Гладиловича й Колеґії.

З'їзд колишніх жителів Рогатинської Землі відбувся на Верховині у Ґлен Спею, Н.Й., 20-го і 21-го вересня. Д-р Олег Кудрик виголосив цікаву доповідь про повстання Мухи при кінці XV століття. Запрошено ред. Уляну Любович зредагувати збірник. Після смерти першого голови Комітету І. Поритка та ред. В. Вергана, д-р Р. Крупка відновив діяльність Комітету, зібрав значну суму на видавничий фонд так, що незабаром появиться збірник Рогатинської Землі, що належала до найбільш свідомих і патріотичних повітів Галицької Землі.

Заповіджені з'їзди бережанців, коломийців і лемків.

Крім згаданих збірників появився також II том Історії Гуцульщини за редакцією М. і К. Домашевських. У друку є збірники про Комарнянщину, Ярославщину, Лемківщину, приготовляють збірники про Брідщину, Коломийщину й Гуцульщину.

Про Львів появилося уже біля 20 книжок, але немає збірника про Львівщину, повіт, як також і про Перемищину. Над цими прогалинами треба застановитися на реґіональній конференції, щоб ні одна наша земля не залишилася неохоплена реґіональними виданнями.

Крім реґіональних з'їздів відбулися також і таборові з'їзди жителів таборів у Ляндеку, Байройті й Ашафенбурзі. Досі появився тільки таборовий збірник про Реґенсбурґ, але повинні появитися таборові збірники про всі табори наших переселенців, бо це частина нашої історії.

Наш реґіональний видавничий рух існує вже понад 35 років, відбулося багато з'їздів, видано понад 30 збірників, часто в кількох томах. Одначе число учасників таких з'їздів зменшується, бо багато вже відійшло на Вічну Ватру, а молодше покоління мало зацікавлене. Одначе згадані з'їзди — це немов мандрівка в молоді літа. Краяни з далеких сторін зустрічаються, згадують спільно прожиті літа, спільну працю й боротьбу для добра українського народу, і в тому велике значення наших реґіональних з'їздів. Їх треба продовжувати щоякийсь час після видання збірників, щоб підтримувати товариське життя, літературну й мистецьку реґіональну творчість, студії над рідними проблемами і таким чином збагачувати наше мистецтво, літературу й науку.

ДОШКУЛЬНА ВТРАТА

(Марія Душник після смерти свого мужа св.п. д-ра Володимира Душника, враз із співчуттям від Александра Епстіна з Канади, отримала коротку характеристику Покійного під назвою: „Вшанування Волтера Душника"; внизу передаємо Епстінову статтю в перекладі Романа Голіята на українську мову).

„Добре він служив своїй батьківщині і громаді, але його здібності можна б було значно більше використати, як цього від нього потребувала його громада, а особливо батьківщина. Під час Другої світової війни, коли то генерал МекАртур потребував перекладача в Японії, він затруднив його, але в цих особливо важких десятиліттях, коли американський Уряд міг користуватись його проникливим умом, — людини, яка розуміла ментальність Совєтської Росії — її методи і її цілі, його не покликав, а натомість покладався на „ескпертів", розум яких, — фіґуративно висловлюючись, — не був наснажений кров'ю і серцем.

Очевидно, тут я говорю про покійного д-ра Волтера Душника, якого я мав щастя знати і до якого я звертався, черпаючи від нього досвід і знання. Джерело його досвіду було багате і глибоке і протягом дальших років воно продовжувало збагачуватись універсальністю і гуманізмом його філософії.

Сумно, що політичне роздрібнення і фракціоналізм, який існує в українській діяспорі по сьогоднішній день, з чого лиш користають окупанти України, завжди перешкоджали, а іноді й нищили здоровий і конструктивний вклад, що його Волтер міг і зробив би для українського народу, він же був усім його життям.

Вперше я зустрів Волтера кільканадцять років тому у Валдорф Асторії, де мій добрий приятель і торонтонець Юрій Шимко — з метою, щоб побудувати поміст поміж жидівським і українським народом — заранжував зустріч поміж кількома українсько-американськими провідниками і деякими представниками Ліґи проти знеславлення. Наради цього мітинґу проходили добре і кожен із присутніх звідтіля відійшов із почуттями пошани для представників цієї чи іншої громади. Для деяких там присутніх жидів приготовано кошерні „корнбіф" канапки за дієтичними приписами, що їх споживали теж із смаком деякі українці, поміж ними Волтер. І не було найменшого сумніву, що ця перша зустріч принесе із собою покращання взаємовідносин.

Сумно, але так воно не сталося; не тому, що не було доброї волі із української сторони, як треба і добавити, що й не було злої волі із жидівської сторони. На мою думку, не прийшло до зреалізування відносин унаслідок натиску справ першої ваги для жидів із циклу вічноповторної загрози денаціоналізації — через асиміляцію і мішані подружжя, а вкінці, але тим не менше, через появу антисемітизму.

Невдача, що не дійшло до будь-якого розвитку на конференції у Валдорф Асторії була розчаруванням для усіх, що були учасниками цієї конференції, за вийнятком дозволю собі сказати, для Волтера. Не з цих причин, що Волтер був мазохістом — напевно ні! Волтер був — просто реалістом — реалізм якого скріпився на гірких і сповнених болю переживаннях. Під час Шестиденної Війни, — він мені сказав, — український народ підтримував Ізраїль, частинно тому, що індитифікував себе з ним, а частинно тому, що вороги Ізраїля, які були союзниками Совєтського Союзу, вживали совєтську зброю. Коли закінчилась Шестиденна війна Світовий Український Конґрес післав гратуляційну телеграму до Світового Жидівського Конґресу. Але тому, що він не мав контакту із зорганізованою жидівською спільнотою настали труднощі, де властиво спрямувати свої поздоровлення. Світовий Український Конґрес післав ґратуляційну телеграму до Світового Жидівського Конґресу. Та СКВУ не дочекався цієї чемности, щоб отримати потвердження чи подяку.

Після масакри під час Олімпіяди в Мюнхені Волтер, знову заанґажований Українським Конґресом, вислав кондоленції жидівському урядові. І знову — ані словечка у відповідь.

Волтер сприйняв цю зневагу як злонамірену і зовсім правильно, хоча може й існувала можливість, що цей, хто отримав телеграму, підозрівати міг у тому щось погане, бож не мав поняття, що це таке СКВУ і чиї інтереси він заступає. У той час панувала примара жидівського большевизму і українського фашизму, що і триває до деякої міри досі.

(Закінчення на стор. 4)

Лідія Бурачинська

С·Ф·У·Ж·О

ІЗ ЗУСТРІЧІВ З КОЛЕКЦІОНЕРАМИ

II.

Завертаємо знову до збірки народного мистецтва, що нею володіє пані Євдокія. Як воно дійшло до того?

Вона сміється. — Вже як я починала роботу для танцювального гуртка, тоді я відчула, що хочу мати щось надзвичайного. Допомогло те, що я часто брала участь у виставках народного мистецтва. Найчастіше прийшлося виступати з ткацьким варстатом і демонструвати ткання запасок або попружок. Та окрім того хотілося показати якісь особливі речі з нашого народного вбрання! І так я з часом придбала дівоче чільце, що в ньому пишається кожна молода гуцулка. Воно зроблене з металю і покрите різьбою і брязкальцями. До того підходить спеціяльна зачіска з плетених кіс, покритих „пуговицями" (мосяжними ґудзиками). Мені вдалося те дістати з краю і я придбала спеціяльну модельку з маси, яка красується тепер на виставках. І так я роздобула з часом інші гуцульські речі, що до гуцульського танку непотрібні, а мені давали велику приємність. Вкінці прийшлося присвятити тому окрему кімнату.

Хочемо оглянути її. Входимо обережно туди, де виставлена музейна збірка. Кімната невелика, у кутах стоять шафи і ґабльоти. Тут виставлені дві голови-ляльки в чільцях, дві великі ляльки в гуцульському вбранні, висить ряд попружок на стіні. Окремо за склом розложені силянки (гердани), що їх гуцулки залюбки носили. На столі деревОрізьба — скриньки, тарілка, бочівка, і цимбали, що їх зробив сам пан Дмитро. Окрім того ткані скатерки й рушники, як їх мало кожне гуцульське господарство. Є також зразки гуцульської кераміки так, як вона стояла в кожній хаті на Гуцульщині. Справжній Музей! Навіть воздух пахне як у Музею, якось старовиною чи що.

Пані Євдокія сміється. — Це бачите, конечність вимагає, що ми пересипаємо ці предмети окремим порошком. Я перетріпую їх час від часу та все ж боюся, щоб якась міль не закралася кудись.

На столі бачу грубенький альбом у білій оправі. Чи це може світлини, питаюсь.

Ні, це вишивки. Показується, що пані Євдокія вишивальниця із замилування. Вона привезла з собою ряд узорів із Жаб'я, а вміжчасі роздобула й вишивала зразки з найближчої околиці. Є великі й малі, жіночі й чоловічі, вуставки й коміри. А все це виконане низинкою, цим найбільш питомим стібом Гуцульщини! І то в більшості сам „розвід", лиш кілька є виповнених. Як це чудово виглядає! Взори геометричні, але є такі, що наближуються до квітчастих. Прямо очей не можу відорвати.

Пані Євдокія розказує про кожний взір, яка його назва, до чого його вживали і т.д. Вона зладила цей альбом також для виставки, бо не раз немає на виставці місця примістити варстат, тоді вона вишиває. Публіка цікавиться вишивкою, тим більше, що її вишивають з вивороті, а взір презентується з правого боку.

Скільки тих узорів? Десь біля двісті. У неї ще один альбом, але на виставках вона виставляє тільки один. Багато вона напрацювалась коло них. Деякі взори не мали викінчення і вона мусіла доробляти. Це значить, що була тільки виконана середина, а бракувало обрамування. І вона зі збереженням характеру взору до найменших подробиць випроваджувала його.

Подивляю цю впертість. Хоч не всюди низинка є популярна, проте така кількість узорів із однієї околиці це великий скарб. Прямо вірити не хочеться, що це могла зібрати й вишити одна особа!

— О, я вишиваю від малої дитини! -каже пані Євдокія. — В Жаб'ю й околиці вишивали тільки низом, а хрестиком я пізніше навчилась вишивати. Я так люблю ці взори, що не можу вам того описати! І жаль мені, що це мало б пропасти!

Чого це мало б пропасти, питаємось. Це треба би видати, щоб воно залишилось і свідчило про смак і виміни гуцульської жінки. Адже в нас немає взірника низинних узорів.

Справді! Взори до вишивок дуже пошукувані. Їх небагато вийшло на поселеннях і то здебільшого хрестикові, бо їх найлегше відшити. А тут така кількість низинних! Усі вишивальниці радо зустріли б їх.

Показується, що подружжя Сороханюків уже робили заходи в цій справі. Коли б розкольорувати кожен узір, то воно коштувало б дуже дорого. І вони занехали цю думку, хоч як хотіли б причинитись до прославлення Жаб'я й околиці.

Усе ж таки треба думати про те! Шукати, а може знайдеться хтось, що схоче видати альбом низинних узорів! Це був би великий крок вперед для пізнання нашої народної орнаментики і для поширення народних стібів.

Накінець пані Євдокія презентує нам ще щось, що буває в різних музеях і музейних збірках. А саме — книжку відвідувачів. На заповнених сторінках бачу записи українською й англійською мовою. Пишуть, висловлюють признання, дякують за спромогу оглянути. Треба її нам вписатися!

(Закінчення на стор. 4)

ПОДАТКОВА РЕФОРМА, яку схвалив Сенат, заторкне інтереси практично всіх родин і всіх промисловців. Вважають, що біля 60 відсотків американців будуть платити менше податків, ніж платили досі. Податковий тягар перекладено в якійсь мірі з плечей американських родин на плечі корпорацій. „Про справедливість у суспільстві свідчать не стільки заробітки людей, скільки податки, які вони платять. Новий закон більш справедливий, ніж той, що діє нині. І тому я вважаю, що ми зробили добру справу для Америки", — сказав після голосування в Сенаті один з авторів законопроєкту сенатор Роберт Пеквуд, республіканець з Орегону.

Італійська преса про ювілей Тисячоліття

Рим (вл.кор.) — Ми щораз ближче підходимо до великого ювілею Тисячоліття Хрищення Руси-України і різні перспективи цієї події починають зацікавлювати й західньоевропейську пресу, передусім італійську. Особливо, яке буде в цій справі становище Ватикану. Чи і наскільки він буде анґажуватися у святкуваннях, зорганізованих совєтським режимом у Москві? Труднощі цього починає вже розглядати італійська преса, про цю справу пише впливовий римський щоденник „Іль Темпо" з 12-го вересня ц.р. у статті „Між Святим Престолом і Москвою, 'невигоди' з приводу українців", яку тут наводимо:

„З причин історичних і політичних, Українська Церква в діяспорі противиться офіційній участі Католицької Церкви у святкуваннях Тисячоліття Хрищення давньої Руси, організованих православним Патріярхатом у Москві 1988 року. Участь у будь-якій формі у тих святкуваннях, як запевняють кваліфіковані джерела Української Католицької Церкви, була б однозначна з управненням „історичного насилля" даних політичних проблем. Тисячоліття, яке припадає на 1988 рік, у дійсності стосується Церкви в Києві, столиці Руси, що є тотожна з сучасною Україною. Київ, „матір усіх руських Церков", був під владою Царгородського Патріярхату.

Такий оборот Тисячоліття ставить Святий Престіл і український католиків перед дуже важкою проблемою. У 1946 році на нелеґальному синоді, що не був скликаний єпископами (які були всі ув'язнені), московський Патріярхат з підтримкою Сталіна анулював Берестейський договір з 1596 року, в якому частина українського єпископату приєдналася до Риму. Від сорока років найменше чотири мільйони католиків східнього обряду жило в катакомбах своєї віри в Україні, бувши потайки обслуговувані духовно своїми владиками і священиками.

Українські католики поза

(Закінчення на стор. 4)

Відбудуться семінарі перед конференцією жінок

Союз Українок Америки вдруге спонзорує конференцію т. зв. „Українська жінка у двох світах", яка відбудеться від 4-го до 5-го жовтня 1986 року в Прінстоні, Ню Джерзі. Цьогорічна конференція під гаслом „Громада — це ми" має проаналізувати відношення української жінки до громади, родини, до українського й американського суспільства та до праці. Протягом цих двох днів відбудеться 12 панель.

В п'ятницю, 3-го жовтня, перед офіційною конференцією запляновані два семінари: 1) „Українські загально-зовнішні зв'язки — розстроєна оркестра" та 2) Способи збирання фондів для організації. Перший семінар має простежити готовість української громади зареагувати на події, що стосуються української справи. На цьому семінарі буде говоритися про те, як скоординувати нашу акцію чи відгук та якими способами працювати у цій ділянці в американському суспільстві. Ця тема є дуже на часі у зв'язку з такими подіями, як знеславлення українського ім'я випадок з моряком Мирославом Медведем та чорнобильська трагедія.

Д-р Марта Богачевська-Хомяк відкриє семінар, розповідаючи про сучасне становище на Україні, як також і про політичну, громадську та культурну активність українців у ЗСА. Після цього Андрій Білик, який відповідає за проведення семінару, подасть деякі практичні поради, наприклад такі як підготування промовця до виступу, писання пресзвідомлень, організація телефонічного зв'язку тощо.

Керівник другим семінаром Стефан Біла розкаже про те, як організувати та розпоряджатися громадськими пожертвами; А. Білик порадить, як успішніше проводити листування з жертводавцями, а Ольга Ставнича подасть кращі способи організовувати імпрези та проводити збирання фондів на користь організацій. Крім того, вона має на думці продискутувати, якими способами слід звертатися до уряду ЗСА, або до окремих стейтів, щоб отримати державні грошові субсидії.

Дещо про керівників семінарів

Андрій Білик — журналіст, який має понад 17 років досвіду в галузі зовнішніх зв'язків. Працював у цій ділянці для різних корпорацій та торговельно-промислових асоціяцій. Заснував 1985 року міжнародну корпорацію т. зв. „ІМКАС".

А. Білик — знаний в українських та американських громадах як координатор програм для відзначення роковин голоду в роках 1932-1933 на Україні й протесту в справі русифікації України. Нині він працює як координатор Національного Комітету Відзначення Хрищення України.

Д-р Марта Богачевська-Хомяк здобула ступінь доктора з Колюмбійського університету. Її спеціяльність — історія інтелектуального й політичного руху в Росії та Східній Европі. Досліджувала розвиток східньо-европейського жіночого руху. Вона викладає в Джонс Гопкінс університеті. З 1984 року д-р Хомяк є четвертою заступницею голови Союзу Українок Америки, а недавно призначена заступницею голови при Національній Раді Жінок (ЗСА).

Ольга Ставнича отримала звання магістра в комерційній ділянці й працює брокером в Лігетт Ріялтос в Ратерфорді, Н. Дж. Крім того, вона є співласником компанії, що займається справами, пов'язаними з нерухомим майном (real estate). О. Ставнича вже десять років є членом Управи Українського Музею в Ню Йорку, де працювала як голова комісії придбання фондів. Від 1975 до 1978 років вона була заступницею голови СУА і головою комітету стейту Ню Джерзі, який відзначив міжнародній Рік Жінки.

Стефан Біла здобув звання магістра комерційних наук у Мек Ґілл університеті, спеціялізувався у вивчанні компюторів. Він є урядовець в компанії Блу Белл Ґруп, Інк. і заступник голови Юнітраст Корпорації, як фінансово спонзорує і підтримує молоді компанії в ЗСА і Канаді. С. Біла бере активну участь в українській громаді, був секретарем, а нині заступником голови УККА в Делевер Валі.

Зеновія Ковальчин-Брожина і Надя Нинка

Зустріч із стипендіяткою СУА в Ґлен Спей

Стоять (зліва): Анна Кравчук, референтка стипендій; Марселя Остапів, стипендіянтка СУА; Ірена Кіндрачук — голова 62-го Відділу СУА; Еміль Харний з Бразилії та Стефанія Осадца, референтка С. О. 62-го Відділу.

Недавно відбулася зворушлива зустріч довголітньої стипендіянтки СУА Марселі Остапів зі своїм спонзором Миколою Бойчуком, в домі голови 62-го Відділу СУА в Ґлен Спей, Н. Й. Марселя не мала слів подяки за опіку під час своїх педагогічних студій, які до року закінчить. Втішався нею М. Бойчук, бо це вперше особисто запізнався зі своєю стипендіяткою, а цього року родина Бойчуків спонзорує понад 50 учнів та студентів в Південній Америці.

Марселя разом із Емілієм Харним була вибрана парафією св. Йосафата у Прудентополісі, Парана, Бразилія, брати участь в тритижневому курсі танців під керівництвом прима-балерини Р. Прийми-Богачевської, на „Верховині". Кошти побуту на „Верховині" покрив їм Український Братський Союз, курс танців був безкоштовний, а кошти подорожі в більшості покрила корпорація хору „Думка".

Довідавшись про приїзд Марселі та Емілія Харного, членки 62-го Відділу пригорнули їх до себе, а дім голови Ірини Кіндрачук, в якому були щоденними гостями, став їм другим домом. На прощання спонзор Марселі Микола Бойчук та членки 62-го Відділу СУА щедро обдарували їх грішми та дарунками. Багато членок 62-го Відділу СУА є також спонзорами та передали своїм стипендіянткам сердечні привіти та подарунки. На цю зустріч приїхала також Анна Кравчук, референтка стипендій СУА, яка запізнала Марселю ще минулого року, коли відвідала стипендіянтів СУА у Бразилії і Арґентині.

Стипендійна Акція СУА існує від 1967 року та завдяки щедрим спонзорам та жертводавцям допомагає сотням учнів та студентів стипендіями в Південній Америці та в Европі. В 1985 році допомогли 530-ом стипендіятам виплатами 95,045 дол. Цього року уже виплатили тільки до Бразилії та Арґентини 640 стипендій; перед ними ще є виплати до Европи. Більшість стипендіянтів втішається спонзорами але ще є середньошкільники які одержали менші стипендії та чекають на добродіїв.

За інформаціями, як можна стати спонзором і за 200 дол. річно (які можна відтягнути від податків) утримати учня (-цю) у школі, слід звертатися до місцевих відділів СУА або до референтки стипендій СУА Анни Кравчук: UNWLA Scholarship Program c/o Mrs. Anna Krawczuk, 18 Telegraph Hill Rd., Holmdel, N. J., 07733.

Українська громада звеличала о. д-ра І. Біланича

Неділя, 14-го вересня ц. р. проходила в місті Братньої Любови під знаком піднесення загальнолюбленого та шанованого пароха церкви Христа Царя, о. шамбеляна д-ра Івана Біланича до гідности митрата.

Святкування почалися в притворі церкви Христа Царя, де від Церковної ради Мирон Саґатий склав привіт Митрополитові Стефанові Суликові, а хлібом і сіллю вітав Андрій Міджак. Діти парохії — Тамара Татунчак та Марко Микитюк — продеклямували вірш „Вітай, наш Владико", а інші вручили йому квіти.

Церемонія інсталяції почалася співаною Службою Божою, яку відправив Митрополит Стефан при співслуженні пароха місцевої церкви о. шамбеляна д-ра І. Біланича, пароха церкви св. Миколая о. крилошанина Томи Бариляка, пароха церкви св. Архистратига Михаїла о. митрата Зенона Злочовського та місцевого церковного хору під диригентурою Петра Длябоги.

Не зважаючи на піввакаційний час, простора церква Христа Царя була заповнена по вінця вірними, парафіянами, представниками місцевих установ, організацій, молодіжних товариств, членами родини номіната, друзями, знайомими та шанувальниками о. І. Біланіча, на чолі з колишніми парафіянами церкви свв. Кирила та Методія в Бервику, Па.

Слово про життєвий шлях нового філядельфійського митрата виголосив з притаманною йому ерудицією парох церкви св. Андрія (з південної частини Філядельфії) о. крилошанин М. Пиріг.

По полудні відбувся в ресторані Дуґан бенкет, в якому взяло участь понад 400 осіб, а щонайменше кілька десяток, що зголосилися, мусіли відійти. Організацією бенкету займався діловий комітет, очолюваний довголітньою головою Марійської Дружини при церкві Христа Царя Анастазією Саґатою. Бенкетом провадив двомовно, вдало та дотепно колишній філядельфієць, а тепер парох церкви свв. Петра й Павла в Джерзі Сиґі, Н. Дж., о. Роман Мірчук.

Бенкет почався молитвою, яку провів о. канонік Я. Шуст. Святкове слово про нового митрата виголосили українською мовою проф. Ля Саль Коледжу д-р Лев Рудницький, а англійською — генеральний вікарій Катедри Непорочного Зачаття П. Д. М., о. шамбелян Михайло Федорович. Обидві промови були блискучо опрацьовані та виголошені. З них довідалися присутні про головні етапи його життя, як людини, священика, громадянина та вченого. Ці етапи проводили о. номіната з Лемківщини, „Країни срібного вівса", до духовної семінарії в Перемишлі, а з Перемишля до Риму, де він здобув два докторати — з теологічних наук та канонічного й цивільного права.

Там теж, на північ від Риму, в місті Риміні почав о. митрат свою душпастирську працю для біля 10,000 полонених Першої Дивізії Української Національної Армії, яким він приносив духову і матеріяльну поміч. З Італії о. д-р І. Біланич переїхав до ЗСА, де спочатку працював викладачем в Духовній Семінарії ім. Василя Великого в Стемфорді, а згодом понад чвертьсторіччя виконував обов'язки пароха української католицької церкви свв. Кирила й Методія в містечку Бервик, Па. Своєю працею він здобув собі велику пошану та любов не тільки української громади, але й всіх мешканців цього містечка. Третій етап його життєвого шляху в ЗСА становить церква Христа Царя, до якої Митрополит Мирослав переніс його з парафії в Бервику та яка дала йому перший раз змогу працювати в Божому винограднику для потреб великої української громади.

Отець д-р І. Біланич

Потім тостмайстер о. Роман Мірчук представив учасникам бенкету почесних гостей, що сиділи за президіяльним столом о. М. Процика, о. крилошанина Т. Бариляка з дружиною, о. каноніка Я. Шуста з дружиною, о. крилошанина М. Пирога, о. І. Сеніва, о. шамбеляна Р. Ревака, о. митрата д-ра І. Біланича, о. шамбеляна М. Федоровича, о. митрата З. Злочовського, суддю, Л. Подґорську, о. Р. Мартинюка, Сестру Марію Кекилію, ЧСВВ — президента Менор коледжу, Сестру Міріям Кляру, ЧСВВ, провінціональну, Сестру Клименту, ЧСВВ, заступницю директора Академії св. Василія Великого.

В рамках розвагової програми присутні почули молодого баритона, соліста чоловічого хору „Прометей", Мирона Касіяна, який проспівав з відчуттям три пісні: „Ді Провенза Іль Мар" з опери „Ля Травіята", муз. Дж. Верді, „Ой, співаночки мої", муз. С. Людкевича, та „Чом, чом земля моя" в обробці А. Кос-Анатольського.

Великою несподіванкою був виступ з гітарою пароха церкви св. Анни у Ворінгтоні, Па., о. Павла Луніва та його сестри Марії, яка приїхала до свого брата з Англії. Марія Лунів проспівала милим сопрано пісні: „Аве Марія" муз. Гуно та „Вілля" муз. Ф. Леґара, а разом із своїм братом українську народну пісню „Де гори Карпати".

Марія Касіян розвеселила залю сатиричним віршом власного укладу під заголовком „Отцеві Митрату в альбом".

Велику несподіванку зробили о. митратові І. Біланичеві його колишні парафіяни з Бервику, які численно приїхали до Філядельфії, щоб звеличати піднесення його до чину митрата. Вони привезли зі собою добрі вокальні сили, які проспівали дві українські розвагові пісні.

На закінчення програми виступила, наче повів нового вітру, Марта Кокольська співачка, сопрано Сивик Опери в Ню Йорку, яка проспівала чотири пісні: „Під Твою милість" муз. Ігоря Соневицького, „Родимий краю" муз. о. Василя Матюка, „Колись дівчино мила" обр. Лева Туркевича, та „Як давно" муз. Григорія Китастого. Вона дослівно зачарувала слухачів своїм мелодійним оксамитним голосом та інтерпретацією тих пісень. Присутнім сподобалися найбільш дві пісні: пісня-молитва муз. І. Соневицького „Під Твою милість" і пісня Г. Китастого „Як давно". Говорячи про великий успіх виступу Марти Кокольської-Мусійчук, слід відмітити мистецький фортепіяновий супровід Галі Саґатої-Поритко.

На закінчення забрав голос о. митрат І. Біланич, який подякував всім за численну участь, а діловому комітетові на чолі з Анастазією Саґатою за влаштування цієї незабутньої імпрези. Він познайомив присутніх із своїм родинним коренем та своїми родичами, які по стороні батька та матері (з дому Старух) дали українському народові трьох послів: двох до австрійського парляменту у Відні, а одного до галицького сойму у Львові. В них у хаті було семеро дітей (чотири доньки та три сини), а кожне з них мало свою думку і свій погляд. Але вони завжди потрапили в усіх важливих справах знайти спільну мову. Таку саму спільну мову мусять також знайти всі українські громади в розсіянні.

„Я люблю безмежно Україну, усіми фібрами своєї душі, люблю також наш український нарід і стараюся завжди йти поряд з ними й унапрямлювати всі його сили не на самознищення та взаємні межусобиці, а на задержання молодого покоління при українстві. Це важливе головно сьогодні, коли ворог нищить нашу мову та культуру на нашій батьківщині та намагається звести наш народ до етнографічної маси".

Не зважаючи на те, що свято піднесення о. шамбеляна д-ра І. Біланича до гідности митрата тривало декілька годин, учасники бенкету розходилися домів вдоволені та наснажені новою вітальною силою, що сповнила їх серця на відбутій церемонії в церкві та на тому унікальному бенкеті. Особливо слова о. митрата І. Біланича запали всім глибоко в душу.

Л. Я.

А. Щаранський...

(Закінчення зі стор. 1)

злочинців тоді, коли українці воювали на два фронти проти німецьких і московських окупантів, вимога до Уряду ЗСА видати Івана Дем'янюка до Ізраїля, де він у в'язниці чекає на суд, хоч відомо, що він впав жертвою фальшивих свідчень і документів КҐБ, розвалення жидами пам'ятника українського і жидівського голокостів, що був здвигнений недавно українцями в Єрусалимі, і чимало інших драстичних фактів, які свідчать про штучно викликаний антиукраїнізм, для якого немає підстав, з метою пошкодити як українському так і жидівському народам. Питання до промовця: чи він будучи в концтаборах і совєтських тюрмах, де напевно жив разом з українськими політичними в'язнями, які творять політичну еліту української нації, чи він зустрічався з проявами антисемітизму?

У відповідь А. Щаранський сказав, що в Україні, де є чимало „льоялістів" (краще було б вислужників режиму), антисемітизм є більш помітний, як в будь-якій іншій совєтській республіці. Натомість поміж в'язнями в концтаборах, де зустрічав таких, що були засуджені на 25 і більше років, жадного сліду антисемітизму між українцями не спостеріг. Що торкається І. Дем'янюка, то мав змогу відвідати його в тюрмі біля Тель-Авіву і мав з ним довшу розмову, після якої мав йому сказати, що краще для І. Дем'янюка бути в ізраїльській тюрмі, як мав би бути в совєтській. В Ізраїлі суд мусить мати незбиті докази, щоб когось засудити, тоді коли в СССР засудити можуть і без доказів.

А. Щаранський сказав також, що в Ізраїлі діє українсько-жидівське товариство, до якого він також належить і яке ставить собі за ціль протидіяти дезінформації і дбати про налагодження взаємовідносин між нашими народами.

ПОЛІТИЧНА ПАРТІЯ КОЛИШНЬОГО прем'єр-міністра Туреччини Сулеймана Деміреля, який був усунений від влади військовою хунтою, в 198 році, отримала несподівану підтримку у виборців, тобто 24 відсотки усіх голосів. Партія теперішнього прем'єра Турґута Озаля отримала 32 відсотки і починає тратити на популярності, бо у виборах в 1983 році ця партія отримала 44 відсотки голосів. Після публічного проголошення виборів Демірель заявив кореспондентам, що урядова партія не може керувати країною сама і тому запропонував розписати нові парляментарні вибори.

ПРЕЗИДЕНТ КРИМСЬКОГО фонду в Ню Йорку Фікрет Юртер надіслав Роналдові Реґенові телеграму, в якій просить Президента під час майбутньої зустрічі з Міхаїлом Ґорбачовим порушити справу про долю відомого діяча кримсько-татарського руху в СССР Мустафи Джемілєва. В телеграмі, зокрема, говориться: „Мустафі Джемілєву 43 роки. Третину життя він провів у совєтських в'язницях і таборах, і в даний час також перебуває в таборі — на Колимі. У зв'язку з тим, що він відбув кілька в'язничних термінів і голодівок, його здоров'я є в катастрофічному стані".

Св.п. М. Іваницька-Бартошко

У середу, 22-го жовтня, припадає перша болюча річниця смерти моєї приятельки з молодих літ Марії Іваницької-Бартошко, сестри Романа Іваницького, відомого всім в Ню Йорку, а тепер мешканця Фльориди, та брата Мирона І., лікаря в Чикаґо.

Покійна Марія залишила стареньку матір і сина, який є лікарем.

Марія була щирою і жертводавною людиною. Доброту і щирість виказувала разом із матір'ю, допомагаючи молоді на еміґрації у Мюнхені, пригортаючи їх у себе. Я також мешкала у них як у рідних.

Марія перейшла багато в житті. Молодою вона втратила батька, в часі війни трагічно згинула одна з її сестер, а в Чикаґо знову трагедія — в автомобілевому випадку загинула маленька доня. Не заломилася духово Марія, віра тримала її сильною до кінця життя.

Хоч немає вже Марії поміж нами, але добре слово про неї залишиться навіки.

Б.К.

В Дітройті...

(Закінчення зі стор. 1)

зустрічі ми почули, що жиди знають і пам'ятають про Митрополита Шептицького, який врятував багато жидівських дітей та рабіна Каганє. Жиди признають, що землі українців і поляків мали стати для них цвинтарем, щоб бути життєвим простором для німецького народу, але не мало статись пізніше і голокост, як такий, відноситься тільки до жидів. Жиди уважають, що в цьому голокості було багато випадків провин зі сторони українців і поляків.

Українці і поляки впевнені в своєму становищі, що такі випадки в ніякому разі не дають підстав до загальних очорнювань, які безупинно все новими наворотами появляються дорогою усіх засобів інформації у вільному світі.

З нагоди подібної зустрічі два роки тому, головну доповідь виголосив д-р Ярослав Березовський, який насвітлив надії і змагання українців в Другій світовій війні з точки зору історії України і прав українців бути господарем на власній землі. Ця доповідь викликала тоді зацікавлення та оживлену виміну думок між слухачами.

Українську громаду в цих зустрічах заступає місцевий Відділ УАКРади, головою якого є Зенон Василькевич

Грудку землі на свіжу могилу редактора Б. Гошовського

Заледве маленька громада жителів Торонто прощала 23-го липня ц. р. великого, заслуженого, визначного та незаступимого робітника пера, редактора дитячої літератури Богдана Гошовського. Смерть вирвала від нас непересічну людину, яка залишила своєю творчою працею тривкий слід в українському літературному розвитку.

Чомусь вже так складається, що заслужені та великі люди відходять від нас непомітно. Як Яким скромним був він у своїй великій творчості, так скромно й тихо відійшов у вічність на заслужену, справедливу нагороду з рук Всевишнього, бо українська громада часто не зуміла оцінити його праці. Присвятив він все своє життя для добра нації, для добра нашої дітвори. Вже від юної молодости включився він в ряди українського Пласту, де з молоддю перебував у літніх таборах, де й пізнав душу дитини, душу молоді — юнацтва, щоб опісля присвятитися праці для її виховання і потреб.

Він виявив себе не тільки у літнім таборюванні, але й з поодинокими пластунами і гуртками перемірював вздовж та впоперек нашу батьківщину, щоб познайомити нашу молодь з рідною землею, наче б прочував, що колись прийдеться цій молоді попрощатися зі землею своїх батьків.

На еміґрацію він не вивіз ніякого скарбу, лише наплечник, у якому зберігав найцінніші зразки літератури, які опісля використовував у своїй праці на чужині.

На початку 1949 року з Німеччини переїхала до Канади, до Торонто і тут він перший основував Об'єднання Працівників Дитячої Літератури і праці виховання нашої дітвори віддався всеціло.

В понеділок, 21 липня 1986 року, втомлений серцевими приступами, помер редактор зборівського збірника „Наш Рідний Край" Зборівщина. Панахида за душу померлого Богдана Гошовського відбулася у заведенні Кардинала в 7:30 вечора у вівторок, а похорони в середу, о год. 9-ій із катедри св. Йосафата. Після церковних Богослужень та похоронних відправ, які відправив о. Остап Ґошуляк, відпровадили домовину на кладовище Пар Лавн, де від родини прощав Покійного д-р Стебельський, підкреслюючи його заслуги для української громади у діяспорі, а зокрема для української дітвори.

Прощальне слово над домовиною виголосив від зборівської громади у Торонто В. Локоть. Він підкреслив велику працю, що її провів св. п. Роман для нашої дітвори і громади.

Довгих десять років, — сказав він, — ми з Богданом укладали пляни, збирали та упорядковували матеріяли до видання довідника „Наш Рідний Край" — Зборівщина. Були нераз хвилини, коли здавалося, що наша книжка не побачить денного світла з огляду на його недугу. Однак, Провидіння Боже керувала нашою працею, бо все підкріплювало його здоров'я. Хоч часті серцеві приступи та заник зору заставляли його перебувати у лікарні, але і там він поза плечима лікарів виконував свою розпочату працю.

Покійний Богдан, син Маркіянової землі син Золочівщини, яка межувала зі Зборівщиною, якої був він великим симпатиком, і саме тому великою заслугою є те, що довідник Зборівщини випущений як історичний помічник для наших науковців. На закінчення В. Локоть висловив глибоке співчуття дружині і синам Покійного.

Після похоронів на тризні промовляв Володимир Макар який навів споминами з Берези Картузької, у якій карався разом зі св. п. Богданом.

Д-р Володимир Пасіка говорив про наукові праці Покійного та цінну спадщину, яку залишив він по собі для української громади у діяспорі.

Володимир Локоть

Дошкульна...

(Закінчення зі стор. 2)

Не зважаючи на відсутність дальших зустрічів поміж Лігою Знеславлення і українцями — напруження і часто ворожі відносини поміж нашими людьми послабли, у великій мірі завдяки впливові Волтера. Волтер звертався до мене за можливими виясненнями, а іноді спростуваннями і невтомно діяв у напрямі злагідження міжетнічних проблем, які виринали в українській громаді. Більш ніж будь-хто з інших українських американців він розумів і міг конструктивно роз в'язувати українсько-жидівські справи. Мало люди про те знають, що його смерть послабила боротьбу проти імперіялістичних зазіхань Совєтського Союзу.

У цих днях важких випробувань, в яких переслухання ОСІ огорнене гістерією, — наново оживають давні ненависті, а народжуються — нові, а наш спільний ворог сидить собі позаду і злорадіє з цього. Тим часом демагоги в обох наших громадах і засоби масової інформації — в погоні за сенсацією — виконують дезінформаційні завдання КҐБ, створюючи таку ситуацію, в якій багато легше переслідувати наших людей поза залізною завісою, а загрожувати цим, з-поміж нас, яким доля пощастила жити у вільному світі.

І саме в оцих днях сповнених у важкі випробування — втрата Волтера Душнака особливо дошкульна.

Із зустрічів...

(Закінчення зі стор. 2)

Дмитро і Євдокія Сороханюки.

„З великим признанням стверджую, що Ваше колекціонерство дало корисний і багатий вислід. Ваша збірка предметів гуцульському побуту не тільки служить для інформації нашої й чужинецької публіки про матеріяльну культуру гуцулів. Але воно вилонилось у Вас у багату збірку низинних узорів. Цим Ви причинились до пізнання цієї ділянки, яка дуже мало насвітлена. Дай Боже, щоб Вам удалось це видати!"

Італійська...

(Закінчення зі стор. 2)

своєю батьківщиною (коло 2 мільйони) під проводом Кардинала Мирослава Любачівського, наслідника Сліпого, відсвятковують також Тисячоліття Хрищення Руси в Києві. В листопаді 1987 року. Синод 14 українських владик з діяспори остаточно вирішить пекучі проблеми святкувань які неминуче закінчаться протиставленням святкуванням московським. Важко буде Папі і Святому Престолові не зударитися з московською чутливістю совєтського режиму і патріярхату, противного будь якому признанню української автономії, — і не вийти хоч трохи назустріч надіям одної Католицької Церкви, яку здесяткувала власна віра і прив'язаність до Риму".

Відкриття Святоволодимирської бібліотеки в Пармі

Наближаємося все ближче до славетного ювілею Хрищення України. Отець Юрій Галиця, сотрудник православної катедри Святого Володимира у Пармі, Огайо, мав на меті великий проєкт—відкрити бібліотеку в пам'ять ювілею. Після досліджень можливостей, плянів, коштів, наполегливих старань і великої праці з ініціятиви кількох осіб та заходом комітету на чолі з д-ром Ігорем Махлаєм, Галиною Норки і Галиною Сулим, проєкт був здійснений.

В неділю, 14-го вересня ц. р., відбулося посвячення і відкриття бібліотеки. У присутності численої громади (250 осіб), протопресвітер С Ганкевич завершив чин посвячення. Співав хор під диригуванням Олега Махлая. Керівник комітету І. Махлай коротко привітав присутніх, і разом з отцем С. Ганкевичем і головою парафіяльного уряду Я. Бурску урочисто перетяли стрічку. Голова Я. Бурску склав привітання всім працівникам і присутнім. Протопресвітер С. Ганкевич в своєму слові висловив особливе признання комітетові і всім, що так активно працювали, згадав ши о. Галицю і паніматку Ірину, які були ініціяторами створення бібліотеки, і подякував за їх велику працю.

Слід підкреслити, що програма відкриття була добре підготовлена й старанно виконана, завдяки д-рові І. Махлаєві, Г. Норки та всім, що допомагали.

Для бібліотеки відведено одна кімната, яка гарно впорядкована, майже 2,000 книжок вже зареєстровано. Бібліотека має архіви катедри св. Володимира за 60 років існування.

З нагоди відкриття була виставка вишивок, яку зі смаком впорядкувала паніматка Анна Ганкевич, І. Махлай впорядкував знімки, культурно-історичні пам'ятки Київа. Висвітлено фільм „Жнива розпачу" про голод в Україні. Присутні мали перекуску—каву, печево, сир і вино. Відчувалося вдоволення всіх присутніх. Після майже одного року наполегливої праці проєкт здійснено.

Комітет висловлює велику подяку всім жертводавцям, працівникам, які відгукнулися на заклик і щиро склали грошові пожертви, чи подарували книжки, всім, хто спричинився до відкриття, за їхні старання, великий вклад праці. Закликаю всіх відвідати бібліотеку. Я вірю, що ширший загал буде ставитись прихильно, та своєю активністю відзначить світле Тисячоліття.

Тоня Шийка

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЕВГЕН КРУК, член УНС Відділу 25-го в Джерзі Сіті, Н. Дж., помер 26-го червня 1986 року на 68-му році життя. Нар. 2-го липня 1917 року в селі Стриївка, повіт Збараж, Тернопільська область, Зах. Україна. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Олю і дальшу родину в Америці і Україні. Похорон відбувся 29-го червня 1986 року на цвинтарі парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Пармі, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Савчак, секр.

СТАНИСЛАВ ШИМАНСЬКИЙ, член УНС Відд. 383-го ім. Петра і Павла в Бриджпорті, Конн., помер 24-го червня 1986 року на 54-му році життя. Нар. 1932 року в селі Стефкова пов. Лісько, Зах. Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Софію, три дочки, одного сина, двох внуків і брата. Похорон відбувся 27-го червня 1986 року на цвинтарі Ченстохова у Дойлставні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Й. Хома, секр.

МЕРІ ЗУМЧАК, член УНС Відд. 169-го ім. св. Михайла в Едвардсвиллі, Па., померла 21-го червня 1986 року на 64-му році життя. Нар. 23-го серпня 1921 року в Люзерні, Па. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку синів Григорія і Ґері. Похорон відбувся 24-го червня 1986 року на цвинтарі Мт. Олівер в Карвертоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН СТЕЦЬКОВИЧ, ЧЛЕН УНС Відд. 182-го Т-ва „Запорозька Січ" в Кліфтоні, Н.Дж., помер 7-го липня 1986 року на 86-му році життя. Нар. 1900 року в Старому Самборі, Україна. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Анастазію, 4-ох синів, три доньки, 12 внуків та двох правнуків. Похорон відбувся 10-го липня 1986 року на цвинтарі Дж. Вашінґтон Меморіял в Парамус, Н.Дж.

Вічна Йому пам'ять!

П. Клименко, секр.

МЕРІ НІРИ, член УНС Відд. 1-го в Шамокіні, Па., померла 28-го лютого 1986 року на 85-му році життя. Нар. 10-го вересня 1900 року в Шамокіні, Па. Членом УНС стала 1920 року. Залишила у смутку вісім синів і чотири доньки, 22-ох внуків, сім правнуків, чотири сестри і двох братів. Похорон відбувся 4-го березня 1986 року на цвинтарі Преображення в Шамокіні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Ю. Полиняк, секр.

ПАРАСКЕВІЯ БОДНАРЧУК член УНС Відд. 125-го ім. св. Вознесення в Чикаго, Ілл., померла 30-го травня 1986 року на 88-му році життя. Членом УНС стала 1935 року. Залишила у смутку синів Реймонда з дружиною Долорес і Петра з дружиною Варварою та внуків.

Вічна Їй Пам'ять!

Г. Пашен, секр.

МИХАЙЛО ДЕМЧАР, член УНС Відд. 13-го ім. св. Миколая у Вотервліті, Н.Й., помер 24-го червня 1986 року на 59-му році життя. Нар. 1926 року в селі Криве, Західня Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дружину Христину, сина Івана, дочку Марію і двох внуків. Похорон відбувся 27-го червня 1986 року на цвинтарі св. Миколая у Вотервліті, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

П. Шевчук, секр.

МИХАЙЛО НИКОЛАЙЧУК член УНС Відд. 484-го ім. Т. Шевченка в Ютиці, Н.Й., помер 16-го червня 1986 року на 65-му році життя. Нар. 1921 року в селі Городок, повіт Заліщики, Західня Україна. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку ближчу і дальшу родину в Україні, приятелів і знайомих. Похорон відбувся 20-го червня 1986 року на цвинтарі св. Володимира Великого у Вайсборо, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Запаранюк, секр.

ОЛЬГА КОСТЮК, член УНС Відд. 270-го Б-ва св. Івана Хрестителя в Джерзі Сиrі, Н.Дж., померла на 66-му році життя. Нар. 1920 року в Джерзі Сити, Н.Дж. Залишила у смутку мужа Володимира, сестру Марію Андрусишин і ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 28-го червня 1986 року на цвинтарі в Норт Арлінґтоні, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

С. Островський, секр.

СТЕПАН ЛЕГЕНЬКИЙ, член УНС Відд. 131-го ім. А. Шептицького в Чикаго, Ілл., помер 8-го травня 1986 року на 81-му році життя. Нар. 1911 року у Львові, Зах. Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Марію. Похорон відбувся у Вискансин Деллс, Виск.

Вічна Йому Пам'ять!

Управа

ІДА ОЛІЙНИК, член УНС Відд. (295-го Т-ва св. Імени в Акроні, Огайо, померла 24-го червня 1986 року на 60-му році життя. Нар. 19-го жовтня 1925 року в Дніпропетровську, Україна. Членом УНС стала 1952 року. Залишила у смутку мужа Лева, доньок Розу Кларк і Ірену Феґі. Похорон відбувся 28-го червня 1986 року на цвинтарі св. Хрести в Акроні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар